

Τόμσεν Διάλογοι ή Περιμένοντας το Γεγονός...

Η διαρροή του [WikiLeaks](#) με τους διαλόγους Τόμσεν-Βελκουλέσκου-Πέτροβα δεν ήρθε να προσθέσει κάτι αναπάντεχο ή εξαιρετικό για κάποιον που στοιχειωδώς αλλά τακτικά παρακολουθεί την επικαιρότητα. Ο Τόμσεν επανέλαβε τις γνωστές του θέσεις για την ελάφρυνση του χρέους και συμπλήρωσε την εναλλακτική του χαμηλότερου πλεονάσματος για το 2018, έτσι ώστε να εξασφαλιστεί η βιωσιμότητα του χρέους με τα γνωστά κριτήρια του ΔΝΤ και άρα η συμμετοχή του στο ελληνικό πρόγραμμα.

Μέχρι την δημοσιοποίηση της διαρροής ήταν σε όλους γνωστά τα εξής δεδομένα:

- (1)** Οι Γερμανοί και όχι μόνο θεωρούν απαραίτητη την συμμετοχή του ΔΝΤ.
- (2)** Οι Γερμανοί διαφωνούν με το ΔΝΤ για την ελάφρυνση του χρέους και αντιτάσσουν σαν κύριο μέσο βιωσιμότητας τις μεταρρυθμίσεις και την ανταγωνιστικότητα.
- (3)** Η διαφωνία ΕΕ-ΔΝΤ για τα αναγκαία δημοσιονομικά μέτρα, που πρέπει να ληφθούν ως ποσοστό του ΑΕΠ, έχει να κάνει με την γερμανική αντίδραση στην ελάφρυνση του χρέους.

(4) Οι Γερμανοί διαφωνούν με την όποια πολιτική χαλάρωσης των μέτρων προσαρμογής λόγω του προσφυγικού.

Τα παραπάνω τέσσερα σημεία δημιουργούν ένα Κατς-22 όσον αφορά τον στόχο να κλείσει η αξιολόγηση και υπό άγνωστους ακόμη όρους να αρχίσει η συζήτηση για το χρέος. Οι διάλογοι των στελεχών του ΔΝΤ απλά αντανακλούν την ουσία, τα παράδοξα και τ' αδιέξοδα της διαπραγμάτευσης. Ίσως το πιο σημαντικό κομμάτι της διαρροής είναι αυτό που ακολουθεί σε ελεύθερη μετάφραση (**Τ:** Π. Τόμσεν, **Β:** Ν. Βελκουλέσκου):

Τ: Πρέπει να σκεφτούμε όταν έρθετε πίσω να βάλουμε στο τραπέζι τι ζητάμε.

Β: Ναι, θα'πρεπε...

Τ: Αντί να τους περιμένουμε... Εγώ δεν πρόκειται να δεχθώ μια δέσμη μικρών μέτρων. Δεν θα το δεχθώ.

Β: Ναι, όχι, κατανοητό. Τους έχουμε πει, είναι πολύ σαφή αυτά που έχουμε συμφωνήσει με τους Ευρωπαίους - στα οποία τώρα υπαναχωρούν - αλλά είναι πολύ απλά, είναι η μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος, το αφορολόγητο, ο ΦΠΑ και το μισθολογικό κόστος και υπάρχουν κάποιοι ειδικοί φόροι κατανάλωσης, ένας ή δύο ... αυτό είναι όλο. Αλλά σε κάθε ένα από αυτά έχουμε σημαντικά ανοικτά ζητήματα τα οποία είναι όλα πολιτικά, από τη μεριά των Ελλήνων. Και το άλλο ζήτημα είναι σχετικά με την ανάλυση βιωσιμότητας του χρέους και κατά πόσο θα το θέσουμε σε κάποιο σημείο.

Τ: Λοιπόν, δεν ξέρω. Αλλά αυτό είναι, το σκέφτομαι διαφορετικά. Τι πρόκειται να φέρει όλα αυτά σε ένα σημείο ώστε να παρθούν αποφάσεις; Στο παρελθόν υπήρξε μόνο μια φορά που λήφθηκαν αποφάσεις και αυτό έγινε τότε που ήταν έτοιμοι να ξεμείνουν από χρήματα στα σοβαρά και να χρεοκοπήσουν. Σωστά;

Β: Σωστά!

Τ: Και ίσως αυτό είναι που πρόκειται να συμβεί ξανά. Σε αυτή την περίπτωση, θα πάει μέχρι τον Ιούλιο και βέβαια οι Ευρωπαίοι δεν πρόκειται να βρίσκονται σε συζητήσεις για ένα μήνα πριν το δημοψήφισμα στην Βρετανία και έτσι, σε κάποιο στάδιο της διαπραγμάτευσης, θα θελήσουν να κάνουν ένα διάλειμμα και να συνεχίσουν μετά το δημοψήφισμα.

Β: Ακριβώς!

T: Αυτή είναι η μια πιθανότητα. Μια άλλη πιθανότητα είναι αυτό που νόμιζα ότι θα είχε ήδη συμβεί και είμαι έκπληκτος που δεν έχει συμβεί ακόμη, ότι δηλαδή, λόγω της κατάστασης με τους πρόσφυγες, θα πάρουν μια απόφαση, ότι θέλουν να καταλήξουν σε ένα συμπέρασμα. Σωστά; Και όταν οι Γερμανοί φέρουν το θέμα της διαχείρισης, ουσιαστικά εμείς εκείνη τη στιγμή λέμε, «Κυρία Μέρκελ, αντιμετωπίζετε ένα δίλημμα και θα πρέπει να σκεφτείτε τι είναι πιο δαπανηρό: να προχωρήσετε χωρίς το ΔΝΤ και η Γερμανική Βουλή να έλεγε «Το ΔΝΤ δεν είναι στο σκάφος» ή να επιλέξετε την απόφαση για ανακούφιση του χρέους, που εμείς πιστεύουμε ότι χρειάζεται η Ελλάδα και έτσι να κρατηθούμε στο πλοίο;» Σωστά; Αυτό είναι πραγματικά το θέμα.

B: Σωστό!

T: Πότε αυτό θα συμβεί; Δεν ξέρω, είμαι έκπληκτος που δεν έχει συμβεί ακόμα. Θα ήθελα, για το καλό των Ελλήνων και όλων των άλλων, θα ήθελα να συμβεί νωρίτερα παρά αργότερα.

B: Ελπίζω να συμβεί με αυτές τις συζητήσεις για το χρέος που αρχίζουν στα μέσα Απριλίου.

T: Αυτό, όμως, δεν είναι ένα γεγονός. Αυτό δεν πρόκειται να τους αναγκάσει... Αυτή η συζήτηση μπορεί να συνεχίζεται για πολύ καιρό και επ'άοριστον στο μέλλον επειδή δεν βρίσκονται κοντά σε ένα συμβάν, όποιο κι αν είναι αυτό.

B: Συμφωνώ ότι χρειαζόμαστε ένα συμβάν, αλλά δεν ξέρω ποιο θα είναι αυτό. Αλλά νομίζω ότι ο Ντάισελμπλουμ προσπαθεί να μην δημιουργήσει ένα γεγονός, αλλά να ενεργοποιήσει κάπως τη συζήτηση για το χρέος, που τελικά αφορά και την δική μας παραμονή στο πρόγραμμα.

T: Ναι, αλλά ξέρεις, ότι αυτή η συζήτηση για τα μέτρα και η συζήτηση για το χρέος μπορεί να συνεχίζεται επ'άοριστον μέχρις ότου φτάσουν οι πληρωμές του Ιουλίου ή μέχρις ότου οι ηγέτες αποφασίσουν ότι πρέπει να καταλήξουμε σε συμφωνία. Αλλά δεν υπάρχει τίποτα εκεί που θα μπορούσε να αναγκάσει με διαφορετικό τρόπο σε μια συμβιβαστική λύση. Σωστά; Θα συνεχίζεται επ'άοριστον...

B: Ναι, θα πάει μέχρι τον Ιούλιο, αν δεν συμβεί κάτι πιο πριν. Συμφωνώ.

T: OK! Δεν ξέρω, θα δούμε... Ελπίζω για το καλό των Ελλήνων να βρούμε μια λύση

σύντομα ... Θέλω να πω, ας το παραδεχτούμε, εσείς δεν πρόκειται να συμφωνήσετε... Αυτές οι συζητήσεις που κάνετε δεν πρόκειται να οδηγήσουν κάπου... Αυτοί δεν πρόκειται να προσεγγίσουν και να δεχθούν τις απόψεις μας... Σωστά? Δεν θα το κάνουν!

B: Όχι, δεν θα το κάνουν...

Αν βάλουμε στην άκρη τις πολιτικές υστερίες του ΣΥΡΙΖΑ κατά του ΔΝΤ - που βέβαια δεν πείθουν από τη στιγμή που η κριτική αφορά τον βαθμό και το μείγμα της λιτότητας και όχι την ουσία της ως μονοδρόμου - τότε αυτό που προκύπτει είναι ότι **όλοι περιμένουν ή επιδιώκουν με τον δικό τους τρόπο, κρυφά ή φανερά, ένα γεγονός ή έστω την σοβαρή του πιθανότητα, τέτοιο, που να ενισχύει την διαπραγματευτική τους θέση.**

Ποιο λοιπόν είναι το επόμενο ακραίο γεγονός, που έστω η απειλή του να ξεσπάσει, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι ενισχύει στο εξής την διαπραγματευτική δύναμη του ΔΝΤ, της Γερμανίας ή ακόμη και της Ελλάδας;

Θα είναι λάθος αν το περιορίσουμε σε ένα πιστωτικό γεγονός, ενδεχομένως του Ιουλίου, δηλαδή σε μια επισημοποίηση της οικονομικής μας χρεοκοπίας που εξελίσσεται ακράτητη από το 2010 μέχρι σήμερα, έχοντας ήδη ισοπεδώσει τον ιδιωτικό τομέα και την παραγωγική οικονομία.

Θα ήταν πιο κοντά στην πραγματικότητα αν αυτό, το όποιο γεγονός, το συσχετίζαμε σαν μια ενότητα με το προσφυγικό, το γεωπολιτικό και την τρομοκρατία.

Θα μπορούσε λοιπόν το επόμενο ακραίο γεγονός, που θα καθόριζε ακόμη και αυτή την τύχη της αξιολόγησης, όπως και κάθε τι το οικονομικό στην χώρα, να είναι μια εξέγερση προσφύγων που θα εμπλουτιζόταν από εγχώριες ρατσιστικές ταραχές ή ακόμη και από βομβιστικές επιθέσεις; Ή ένα θερμό επεισόδιο με την Τουρκία;

Πιστωτικό; Προσφυγικό; Γεωπολιτικό; Αλήθεια, τι είδους γεγονός θα συνέφερε σήμερα, πολιτικά, μια παραπαίουσα ελληνική κυβέρνηση και μια διχασμένη Ευρώπη, που μάλιστα άμεσα ή έμμεσα μπορεί και να το επεδίωκαν, υποδαυλίζοντας ή απλά ανεχόμενες υπέρ του δέοντος ασύμμετρες καταστάσεις; Ακόμη και αν τελικά αυτό δεν μπορεί να βοηθήσει ούτε τον ελληνικό λαό, ούτε την

Ευρώπη;

Σε κάθε περίπτωση το επόμενο ακραίο γεγονός, που μπορεί σύντομα να συμβεί στην χώρα, θα ξεκαθαρίσει και στον τελευταίο πιο αφελή Έλληνα ότι το όποιο χθες του έχει οριστικά και ριζικά ανατραπεί. Και για αυτό οι βασικοί υπεύθυνοι δεν είναι οι ξένοι, **αλλά αυτοί οι Έλληνες πολιτικοί που ακόμη και σήμερα αναζητούν τον φταίχτη παντού εκτός από τον εαυτό τους.**

[Δ. Τρικεριώτης](#), Twitter: [@BlogGnathion](#)